

»Не само движения-та на наши-те вън-
кашни органи ставатъ безсѣзнателно, но и
свързване-то на мисли-те ни е подчинено
на тоя законъ; когато некаква мисълъ много
време безпокои мозъка ни, тогава тя се от-
печатва на него, и става като да е природе-
на. Въ тоя случай физиологъ-тъ оправдава
въдъхновение-то на римский-тъ стихотворецъ
който, са сѣгласява съ това, че въ младостъ-
та мозъкъ-тъ е подобенъ на мекъ воскъ,
който е способенъ да приема всякаква форма,
и като едно младо дърво, което расте къмъ
посока-та на която го приведешъ. Подиръ то-
ва, когато организмъ-тъ наекнее, идеи-те и
навици-те толкова силно са вкореняватъ, що-
то по никой начинъ е невъзможно вече да ги
искорнимъ и унищожимъ първи-те следи.«

Детинство-то е като растопенъ металъ,
който, като са влее въ форма-та (калѣпъ-тъ),
приема отъ нея образъ-тъ си. Но щомъ де-
тинство-то премине, человеческий-тъ металъ
вече става твърдъ (коравъ), и той не трябва
вече да са лее, а възможно е само да са ко-
ве излегка.

. «Нима Филипъ, Македонский-тъ
Царъ, искалъ би, щото синъ му да са учи да
пише при най-великий-тъ тогава философъ, А-
ристотеля, и нима последний-тъ са би сѣгла-
силъ да приеме на себе си такъвъ товаръ, а-
ко единий-тъ и другий-тъ да не познавахъ,
колко е важно за настояще-то и бъдъще-то,
щото първи-те занятия съ дете-то да бѣдѣтъ
въ рѣце-те на най-първий-тъ възпитателъ?»